

Bohoslužby v Zábřeze 3.dubna 2016

J 20, 19-31

Milé sestry, milí bratři, Ježíš byl vzkříšen z mrtvých. Jeho hrob zůstal prázdný. Třetího dne po ukřižování se tak mezi učedníky začíná šířit radostná zpráva. Nicméně je docela těžké ji uvěřit. Stále učedníky svírá strach. Ježíš vstal z mrtvých, ale co dál?

Prázdný hrob je jasné svědectví, že Ježíš není tam, kde byl po ukřižování položen. Znamená to, že byl vzkříšen, dokonce ho Marie Magdalská viděla a mluvila s ním. Viděla jej vzkříšeného. Ale na učedníky to zatím moc dopad nemá. Sedí společně za zavřenými dveřmi a hlavou jim jistě plyne mnoho myšlenek. Není jistě snadné uspořádat si události posledních dní. Tolik se toho změnilo. Ježíš, v jejich očích samotný Mesiáš, Boží pomazaný, byl vydán smrti a skutečně také zemřel. Co měla tato jeho bezmoc znamenat? Jak se to mohlo jen stát? Koho by napadlo, že se události seběhnou právě takto? Takový konec nikdo nečekal. A prázdný hrob? Ten otázky jen umocňuje, nedává na ně zatím žádné odpovědi. To, že byl vzkříšen je zajímavé, ale učedníky možná stále děsí spíše to, že Boží Syn mohl být zabit. Stalo se to jednou, nemůže se to stát znovu?

I nám jistě Ježíšův život klade mnoho otázek, jsme znepokojeni nad jeho slovy. Co znamenají, kam nás vedou? Dochází k napětí mezi tím, co nám přijde běžné a přirozené a mezi tím, k čemu nás Ježíš vede, co o nás a našem světě říká. Něco se musí změnit a právě to často člověka znepokojí. Proč mám opustit svůj dosavadní způsob života? Proč to, co vidím jako užitečné, najednou může škodit? Není něco špatné? Neudělal Ježíš někde chybu? Opravdu je jeho slovo to nejdůležitější pro lidský život? Cesta Ježíšova budí v člověku pochybnosti a ty vedou až ke strachu, ke znepokojení, co bude dál? Je třeba jít dál ve víře, věřit, spoléhat na Ježíše a to, že naši cestu má ve svých rukou. Jde to ale i tehdy, když nad ním vítězí jeho soudci a přibíjejí jej na kříž? Je to těžké. Dělá to člověku těžkou hlavu, svírá jeho nohy a nedovolí jít dál v cestě následování.

Učedníci mají k dispozici dvě důležitá svědectví. Viděli prázdný hrob a slyšeli Marii Magdalskou, že viděla Pána a mluvila s ním. V čem tedy mají problém? Proč nevěří? Proč takové jasné věci pro ně nejsou důkazem, aby opravdu uvěřili, že Ježíš je Boží Syn a byl vzkříšen z mrtvých? My to přece vidíme tak jasně, krásně. Ale také to vidíme s odstupem, který

ti učedníci neměli. A v tom je veliký rozdíl. Platí, že člověk potřebuje slyšet Boží slovo, slyšet svědectví o Ježíšově zmrtvýchvstání. Z toho roste víra. Ale přeci jen něco drobného, ale důležitého zde ještě chybí. A právě to smějí poznávat učedníci, když se scházejí první den po sobotě a společně rozjímají nad posledními událostmi. Do jejich středu náhle přichází Ježíš a zdraví je slovy: „Pokoj vám“. Jak jsme četli, učedníci se radují. Konečně z nich padá ona nejistota, obavy o další to, co dál bude. Konečně se mohou uzavřít různé spekulace o tom, co měl znamenat prázdný hrob a koho to ta Marie Magdalská vlastně viděla. I oni vidí vzkříšeného Pána. Vidí jeho rány, vidí, že překonal utrpení kříže. Je to skutečně on, ten, který byl zabit, přichází, mluví s učedníky, ukazuje jim své rány. Nejde o přelud, i když přišel velice záhadně, vstoupil zavřenými dveřmi.

Když Ježíš přišel mezi učedníky, stalo se něco mimořádného. Sami si můžeme říct, jak je to úžasné, jak skvěle Bůh jedná, že nás nenechává na pochybách, ale přichází posílit naši víru. Je to opět Bůh, kdo jedná směrem k člověku. Přichází tak i k nám, do našich pochybností, zápasů, pomáhá v našem hledání odpovědí na otázky po smyslu jeho jednání, smyslu cesty, kterou se i my máme za ním vydat. Jak důležité takové setkání je, vidíme na učedníku Tomášovi. Tomáš první den po sobotě se svými bratřími nebyl. Když mu říkali, co se stalo, neuvěřil. I když si svých bratří jistě vážil a věřil tomu, že si z něj nedělají jen legraci, přesto nedokázal uvěřit slovu o Ježíšově vzkříšení. Uvěřil až osmého dne, tedy další neděli večer, když se i on směl setkat s Ježíšem a slyšet jeho slovo o pokoji. Je tedy důležité nejen slyšet, ale je důležité se s Ježíšem potkat, setkat se s ním. To je zajímavá výzva do našeho života, do naší služby. Jsme přeci svědkové, tak jako jimi byli apoštolové. Mluvíme o Ježíši, o jeho životě, vzkříšení. Jenže to není všechno. Jen sdělení informací k víře nevede. K víře vede setkání se vzkříšeným Pánem. Jak to ale dnes zrealizovat?

Učedníci se mohli setkat s Ježíšem, mohli ho vidět, mohli s ním mluvit. Ti se ale měli, můžeme si říct. My se s ním vidět nemůžeme. A myslím, že by to nemělo ani takový smysl, jako u těch prvních učedníků. Ti ho totiž dobře znali, věděli, jak vypadá a proto ho mohli poznat, když se postavil uprostřed nich. My bychom ho dnes ani nepoznali. Vždyť nevíme, jak vypadal. Takže vidět jej tak, jako učedníci, by nemělo takovou moc, jako u nich. To ale neznamená, že se se vzkříšeným Pánem nemůžeme setkat. Jen to má jinou podobu. A právě v tom je Boží dílo naprosto úžasné. I když neznáme jeho podobu a neslyšeli jsme jako lidský hlas, mimochodem bychom mu ani moc nerozuměli, přesto se s ním smíme setkat, smíme se sami přesvědčit, že je stále živý. Když totiž Ježíš přišel mezi své učedníky, tak jim nepřál jen pokoj. Také na ně dechl a dal jim tak svého svatého Ducha a poslal je, jako on sám byl poslán od svého Otce. Tento dar Ducha se stává svědectvím Ježíšovy přítomnosti. Tímto Duchem je mezi námi přítomen a tímto Duchem se s ním smějí setkat ti, kdo slyší jeho slovo o vzkříšení, aby tak tomuto slovu také uvěřili.

Přítomnost Ježíše v tomto světě skrze jeho Ducha klade na nás docela velké nároky. Tohoto

Ducha přijímají Ježíšovi učedníci a Ježíš je tak přítomen v nich samotných. Dalo by se říct, že právě oni jsou ti, ve kterých jiní potkávají Ježíše. A platí to tak tedy i o nás. S Ježíšem jsme se směli setkat v jeho díle ve druhých lidech. A další se s ním takto setkávají v nás. Proto svým učedníkům hned po svém vzkříšení Ježíš říká, že je posílá, jako on sám byl poslán. Svět neuvěří Ježíšovu vzkříšení tím, že Ježíš sám se všem zjeví a popřeje jim pokoj. Uvěří, když nejen uslyší jeho slovo, ale na nás poznají, že Ježíš je tu pořád, protože pracuje skrze nás, mluví skrze nás. Setkání se vzkříšeným Pánem se tak dnes děje, když se lidé mohou setkávat s těmi, kdo tomuto Pánu zcela odevzdali své životy a přijali jeho Ducha.

Ježíšovo vzkříšení je klíčová událost pro náš svět, pro naše životy. Otevírá se tak před námi zcela nová cesta, kterou se můžeme vydat, naděje, ke které se můžeme upínat. Ježíšovo vzkříšení ukazuje k tomu, že Bůh je ve své lásce připraven konat víc, než si dokážeme představit, než je vůbec v našich možnostech uskutečnitelné. Dává nový život, který smíme přijímat jako způsob života oproštěný od všech pout, kterými jsme jako lidé tak často svíráni. Platí i pro nás, že již se nemusíme ve strachu skrývat, ale smíme Ježíše zvěstovat. Náš svět totiž stále znovu a znovu Ježíše vydává na kříž, odmítá jeho cestu návratu k Bohu, protože je pro něj nepřijatelná. A tak i v nás vzbuzuje strach, obavy. Je to někdy jako bychom ani nebyli svobodni, ale stále žili ve strachu z toho, co s námi bude, když se přiznáme k Ježíši Kristu, jako svému Pánu. Co nám ale kdo může udělat? Ježíš přiblížil na kříž a Bůh jej vzkřísil z mrtvých. Jeho dílo je pevnější a silnější než lidská zloba, než lidské odmítání jeho cest. Proto prochází našimi zavřenými dveřmi, aby nám ukázal, že ani toto není pro něj překážka. On přece dokáže přijít všude tam, kde vládne strach, kde vládne nedůvěra, odmítání. Všude tam, kde jsou z našeho pohledu pevné překážky, tak přichází vyhlásit svůj pokoj.

Ježíšovým vzkříšením jsme postaveni do naprosto nové situace. Vždyť byla poražena smrt, byl poražen hřích, ukázala se moc Boží lásky. To vše ukazuje jen k jednomu. Jsme svobodni, jsme znovu přijati za syny a dcery Boží, jsme očištěni od našich hříchů a vin. To, co určuje běh a pravidla našeho světa již nemusí být otročení hříchu, ale může to být Boží láska. Alespoň v našich životech. Proto smíme být Ježíšovými svědky, smíme být jeho hlasem v tomto světě. Tak jako otevřel bránu hrobu, otvírá i naše zavřené dveře, abychom mohli vyjít ven na světlo a vydávali tak svým životem svědectví o Ježíšově životě a působení. Smíme Ježíše znát a směli jsme přijmout jeho Ducha. To vše je základ k tomu, abychom tak jako Ježíš i my šli a konali dílo Páně. Nepochybujeme a věřme. Náš Pán je živý.

Pane Ježíši, přicházíš do svého lidu, přicházíš mnohými zavřenými dveřmi i do našeho společenství. Svým pokojem tišíš naše srdce a svým Duchem naplňuješ naše nitro. Posíláš nás, abychom byli tvým hlasem, tvým svědectvím. Posilni nás v tomto dobrém díle, dej ať na nás lidé vidí tebe samotného a uvěří ve tvé vzkříšení.

Neděle 3.dubna 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 21 Zář 2016 08:31 -

Amen.